

teile ka miikspärrast. Waatke, omma hädda
sees läksin keigeesmalt teie junkro jure et pididi
teid palluma. Ta lubbas, agga ei teind. Pärrast
siis läksin teie hopmanni jure, ja pallusin tedda.
Temma ka lubbas, agga ei räkind teile ommeti
mo waewa. Keigewimaks siis tullin teie enne
se jure, ja pallusin teid ennast, ja teie, armo-
linne herra, ollete mulle nüüd mahhajätanud
teie minno wõlla.

Sunnistud kirrikominnia.

Üks wagga jummakartlik emma räkis om-
ma lastele nenda:

Meie küllas ellas üks lesknaene wie lapsuga.
Temma olli waene inimenne ja toitis ennast
omma kättetõga. Esiotsa läks tal kaunis hästi
korda. Armas Jummal andis ta piisokesse
põllolappikesse peält talle rohkesti, ja mis, peä-
le selle, maias weel tarwis, ep olnud temma sest-
ki ial hopis ilma. Agga ühhel aastal äppardas
Jummal wilja, ja ka lehm surri ärra. Nüüd
olli waesel emmal, omma wie lapsuga, küll kitz

sas kã, ja ei teädnud ennast, mis sühho panna.
Emma südda läks wägga kurwaks, ja korra üt-
les kannatamatta melest: kerjada ma ei tahha;
tõ ja waew ei maks ennast; mis siis müüd,
kui surra.

Ommast murrest waewatud, istus istme
peäl ja kulis kella küllast, ja armas olli temma
melest sedda kuuldes. Nenda, mõtles, wiakse
ehk pea mind mahha. Tütrefe tulli tuppä, üt-
telles: Tubba lüakse kella emmale; eks sa ei
lähhä kirriko? Minne ikka, minna küll tänna
jään koi. Sedda lapsokke ütles, sest et emma
õppind kirriko minnema igga pühha pääw, ja
tulli ikka rõõmsama süddamega koi, kui läinud.
Emma mõtles isseenneses: Miks ma siis tän-
nage kirriko ei peaks minnema? — et päwad
on pahhad? ollen ommeti läinud, kui par-
rem luggu mul olli. Laks siis, et küll raske süd-
damega, ja istus ühhe pida tahha mahha, sest
ta olli häbbi täis omma kurwa näo pärrast.
Lauldi nüüd laulo, agga ei annud südda tem-
male laulda; nut agga tulli ta silmi. Öppe-
taja räkis Jummal armastusest ning Tem-